

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **PaeDr. J. H.**, zast. Mgr. Janem Balarinem, advokátem se sídlem Eliášova 922/21, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem v Hradci Králové, Pivovarské náměstí 1245, za účasti: **SKIAREÁL Špindlerův Mlýn, a.s.**, se sídlem Lyžařská 281, Špindlerův mlýn, zast. JUDr. Jiřím Slovenským, advokátem se sídlem Krkonošská 186, Vrchlabí, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. srpna 2012, č.j. 12249/DS/2012-3-MA, t a k t o :

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 2. srpna 2012, č.j. 12249/DS/2012-3-MA, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 18. 947, 50,-- Kč do 10 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Jana Balarina, advokáta se sídlem Eliášova 922/21, Praha 6.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět sporu

Napadeným rozhodnutím žalovaný změnil k odvolání žalobce rozhodnutí Městského úřadu Špindlerův Mlýn ze dne 17. 5. 2012, č.j. DOK/Vyst/Ce/748/2012-

SSÚ, kterým prvoinstanční správní orgán coby silniční správní úřad zamítl žalobcův návrh, aby se obchodní společnost SIAREÁL Špindlerův Mlýn, a.s., zdržela znemožňování příjezdu k nemovitostem ve vlastnictví žalobce zasypáváním příjezdové komunikace nacházející se na pozemcích p.č. 787/56 a 787/22 v k. ú. Špindlerův Mlýn sněhem v průsečících se sjezdovými tratěmi Hromovka I. a Hromovka II.

V tomto řízení silniční správní úřad posuzoval, zda vrstva sněhu na sjezdových tratích v místech, kde křižují veřejně přístupnou účelovou komunikaci, představuje znečištění komunikace ve smyslu § 28 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), nebo pevnou překážku ve smyslu § 29 téhož zákona. Protože dospěl k závěru, že tomu tak v daném případě není, žádost zamítl.

Žalovaný se sice v odůvodnění zabýval jednotlivými žalobními námitkami žalobce, ale okolnost významnou pro své rozhodnutí shledal v něčem jiném. Totiž v tom, že vzhledem k panujícím klimatickým podmínkám není možné dané správní řízení vést, neboť nelze dokazováním odstranit nedostatky ve zjištění skutkového stavu věci, které prvoinstančnímu správnímu orgánu v průběhu správního řízení vytýkal, a v tom, že v současné době nebrání užívání účelové komunikace závada ve sjízdnosti, jak ji popisuje žadatel (žalovaný rozhodoval v měsíci srpnu – poznámka krajského soudu). Žádost žalobce se tak se tak dle jeho názoru stala zjevně bezpředmětnou ve smyslu ustanovení § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Proto rozhodl, jak shora uvedeno.

II. Obsah žaloby

S tímto závěrem žalobce nesouhlasil. Podle něj není možné, aby zjištění skutkového stavu věci a dodržení zásady materiální pravdy záviselo pouze na jediném důkazu a to místním šetření, na čemž trvá žalovaný. Za tím účelem je jistě možné využít i jiné důkazy, například listinné důkazy, svědecké výpovědi apod. Jinak nastává situace, kdy není pochybnosti o tom, že za několik málo měsíců opět dojde k inkriminovanému jednání, ale přesto bylo řízení zastaveno z důvodu, že protiprávní jednání není možné v danou chvíli prokázat. Žalobce proto vyjádřil přesvědčení, že pokud lze jinými důkazními prostředky prokázat, že v době podání žádosti byla pevná překážka umístěna na komunikaci a lze důvodně očekávat opakování této situace i v nadcházejícím zimním období, bylo povinností silničního správního úřadu vydat rozhodnutí, kterým tuto činnost zakáže.

Pokud by se přistoupilo na názor žalovaného, stala by se věc neřešitelnou. Pokud by žalobce podal nový návrh dle § 28 nebo § 29 zákona o pozemních komunikacích na počátku zimní sezóny, s největší pravděpodobností by se správní řízení znovu protáhlo do doby, kdy již sníh na účelové komunikaci nebude a řízení by bylo nutno zase zastavit. Nelze dále ani očekávat, že by věc byla vyřešena postupem

dle § 41 zákona o pozemních komunikacích, jak doporučoval žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Dále žalobce uvedl, že závěr žalovaného o nemožnosti vést správní řízení s ohledem na klimatické podmínky byl natolik překvapivý, že s ním měl být žalobce seznámen a měla mu být dána možnost se k němu vyjádřit dle § 36 odst. 3 správního řádu. V reakci na to mohl žalobce například požádat o přerušení řízení dle § 64 odst. 2 správního řádu do doby, než bude opět možné provést ve věci ohledání. Žalobce rovněž nesouhlasil se závěrem žalovaného, že ve věci nemohl postupovat dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Dle něho by takový postup s ohledem na průběh správního řízení rozhodně neznamenal ztrátu možnost jiných účastníků řízení se odvolat.

Žalovaný měl pochybit dále tím, že současně s nařízením ústního jednání ve věci nařídil i místní šetření. To je totiž úkon, který správní řád neupravuje. Ten zná pouze důkaz „ohledání na místě“, za který ovšem místní šetření považovat nelze, protože by tím došlo k porušení postupu dle § 54 správního řádu. Žalovaný tedy opírá své rozhodnutí o nezákonný důkaz. Dále žalovaný konstatoval, že se prvostupňový orgán nezabýval vyjádřením žalobce ze dne 14. 3. 2012. Nespecifikoval však, o které skutečnosti se jedná a nezhodnotil, zda pochybení nezpůsobuje nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí. I proto měl toto rozhodnutí zrušit a věc vrátit prvoinstančnímu orgánu k dalšímu řízení, nikoliv řízení zastavit.

Závěrem proto navrhl, aby krajský soud zrušil napadené rozhodnutí a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

III. Obsah vyjádření žalovaného k žalobě

Ve vyjádření reagoval žalovaný ne jednotlivé žalobní námitky. Ujasnil, že za zásadní otázku pro posouzení věci považuje, zda v daném místě dochází k umístění pevné překážky nebo znečištění pozemní komunikace.

Dále odkázal na str. 4-5 napadeného rozhodnutí, kde rozvedl, proč bylo dokazování prováděno ze strany správního orgánu prvního stupně nesprávným způsobem. Popřel, že tvrdil, že jediným možným důkazním prostředkem je místní šetření (resp. ohledání na místě podle § 54 správního řádu). Nicméně uváděl, že provedení takového důkazu považuje za zcela zásadní a stěžejní pro naplnění zásady materiální pravdy – provedením tohoto důkazu totiž může dojít k objektivnímu posouzení aktuálního stavu na místě samém, čehož např. výsledkem některých svědků bez dalšího dokazování dosáhnout nelze (šlo by o jejich subjektivní představy apod.).

Pokud ale dokazování nebylo možné z objektivních důvodů provést a navíc jednoznačně pominul důvod, pro který se žalobce domáhal svého práva u správního orgánu, nezbylo, než uvedené řízení zastavit. V rámci dokazování by totiž mělo dojít k jednoznačnému závěru o umístění pevné překážky a její povaze, což se však v daném případě nestalo.

Dále se žalovaný podrobně vyjádřil k institutu výkonu státního dozoru dle § 41 zákona o pozemních komunikacích. Ten totiž obecně považuje za nejefektivnější institut v případě ochrany pozemních komunikací. Je tomu tak proto, že se nevede správní řízení, v němž je třeba před vydáním rozhodnutí učinit řadu úkonů, není zde ani žádný okruh účastníků řízení apod. Dále platí, že z každého výkonu státního dozoru musí být sepsán protokol, kde bude zaneseno, zda k porušení zákona o pozemních komunikacích došlo a v čem je spatřováno (tj. vydá se příkaz adresovaný osobě, která daný protiprávní stav zapříčinila), či zda k porušení nedošlo, což je opět třeba řádně odůvodnit. Jestliže je tedy osoba pověřená výkonem státního dozoru informována (jakýmkoli způsobem) o okolnostech, které mohou nasvědčovat porušování zákona o pozemních komunikacích, pak je povinna vykonat státní dozor a učinit o tom záznam. Na výkon státního dozoru se přiměřeně užije zákon č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, v platném znění. Ministerstvo dopravy je příslušné vykonávat vrchní státní dozor nad výkonem státního dozoru prováděného příslušnými osobami (viz § 41 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích). Pokud osoba pověřená výkonem státního dozoru neplní své povinnosti, lze uplatnit nápravná opatření ze strany Ministerstva dopravy, příp. podle předpisů pracovněprávních, i s možností vymáhat regresivní náhradu za škodu ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, v platném znění. Z těchto důvodů a za dané konkrétní situace lze naopak uvedené řešení cestou státního dozoru považovat za efektivní a to i z hlediska časového, které žalobce u daného správního řízení napadá.

Pokud jde o možnost postupu dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, žalovaný uvedl, že pokud bychom přistoupili na argumentaci žalobce, došlo by k zásadní procesní nerovnosti účastníků jednoho a téhož správního řízení, kdy některým z nich by bylo umožněno uplatnit odvolání proti rozhodnutí, s nímž nejsou spokojeni, zatímco jiným, kterým je ukládána povinnost, brojícím proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu (které by změnilo prvostupňové rozhodnutí), již nikoli.

Ohledně žalobcem namítané povinnosti postupu dle § 36 odst. 3 správního řádu sdělil, že v odvolacím řízení se aplikuje toliko tehdy, pokud jsou opatřovány nové podklady pro vydání rozhodnutí, nikoli pokaždé, kdy má dojít k vydání rozhodnutí v odvolacím řízení (viz § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu). V posuzovaném případě KÚ KHK neprováděl dokazování, neopatřoval nové podklady pro vydání rozhodnutí a nebyl tak důvod aplikace § 36 odst. 3 správního řádu.

Napadené rozhodnutí žalovaný neopřel o důkaz, ať již zákonný nebo nezákonný, ale o nemožnost provést stěžejní důkaz ve věci a dále o to, že se žádost stala bezpředmětnou.

Skutečnosti, že prvostupňový správní orgán nereagoval na podání žalobce, se žalovaný dle svého vyjádření věnoval na straně 6 žalobou napadeného rozhodnutí. Přestože zde není výslovně uvedeno, že došlo k porušení § 68 odst. 3 správního řádu (uvedené nebylo nezbytné uvádět, neboť došlo ke zrušení odvoláním napadeného rozhodnutí z jiných důvodů), lze toto porušení dovodit již z porovnání textu zákonné úpravy a odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Závěrem žalovaný ještě dodal, že dle jeho názoru (podpořeného závěry civilních soudů ve věci) žalobci nesvědčí veřejné subjektivní právo užívat danou část pozemní komunikace k jízdě motorovými vozidly.

Rovněž třeba vzít dle žalovaného v úvahu, že daná lokalita je na území národního parku, proto je nutné aplikovat § 16 odst. 1) písm. d) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů.

Navrhl proto, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Replika žalobce

V ní žalobce rozvedl, proč není možno v dané věci aplikovat ustanovení § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Ze samotného odůvodnění žalovaného rozhodnutí totiž plyne, že žalovaný nezastavil řízení z důvodu, že by se žalobcova žádost stala bezpředmětnou, ale z důvodu, že v době jeho rozhodování nebylo možno provést důkazní prostředek ohledáním na místě, který považuje za klíčový. Tento stav však dle žalobce byl povinen řešit jiným postupem, přerušením řízení do doby, než bude možné důkaz provést nebo opatřením jiných důkazů. Přitom například skutečnost, že na dotčené komunikaci jsou provozovány sjezdové tratě a ty že jsou technicky zasněžovány, není nutné vůbec dokazovat, jde o notoriety. Dále zdůraznil, že dotčené území není součástí národního parku. Chata Horalka je více než sto let stará stavba, považoval proto za bezpředmětné zabývat se tím, jak stavební úřad v době jejího vzniku řešil její napojení na dopravní infrastrukturu. Je nepochybné, že dotčená komunikace existovala jako přístupová cesta k této budově dávno před vybudováním sjezdových tratí. Instalace dopravní značky B11 při vjezdu na komunikaci s dodatkovou tabulkou „mimo dopravní obsluhy“ byla dle žalobce instalována svévolně, bez jakéhokoliv právního základu. K omezení přístupu na komunikaci postupem dle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích nedošlo.

V. Jednání soudu

Při jednání soudu dne 12. 11. 2013 setrvali účastníci sporu na svých stanoviscích a procesních návrzích. Pověřený pracovník žalovaného souhlasil s tím, že dotčená komunikace neleží na území národního parku. Znovu zdůraznil, že pro řešení dané situace by bylo ze strany žalobce přiléhavější využití institutu státního dozoru ve smyslu § 41 zákona o pozemních komunikacích. Zástupce osoby zúčastněné na řízení, obchodní společnosti SKIAREÁL Špindlerův Mlýn, a.s., informoval, že tato společnost již uvedené sjezdovky neprovozuje. Na základě smlouvy o pronájmu podniku převedla toto právo na obchodní společnost MELIDA s. r. o. Jestli k tomuto převodu došlo před vydáním napadeného rozhodnutí nebo až po něm, neměla žádná z osob účastnících se soudního jednání povědomost. Zástupce žalobce uvedl, že příjezd k chatám v zimním období realizuje žalobce prostřednictvím rolby nebo sněžného skútru. Průjezd kolovými vozidly není v zimní sezóně kvůli sjezdovkám možný. Přitom žalobce by byl schopen sjízdnost komunikace zabezpečit i v zimě vlastní technikou, ale v tom brání existence sjezdovek. Nikdo z přítomných neměl povědomost o tom, jakým způsobem byla problematika křížení sjezdových tratí s komunikací řešena při jejich povolování.

VI. Skutkové a právní závěry krajského soudu

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Dospěl přitom k následujícím zjištěním a právním závěrům.

Pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí byla zásadní odpověď na otázku, zda žalovaný postupoval správně, pokud odvoláním napadené rozhodnutí prvostupňového správního orgánu zrušil a řízení zastavil s odkazem na § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu z důvodu, že se žádost stala zjevně bezpředmětnou. Zjevnou bezpředmětnost žalobcovy žádosti spatřoval v tom, že v době rozhodování odvolacího orgánu nebylo možno s ohledem na klimatické podmínky provést ty důkazy (ohledání), na základě kterých by bylo možno spolehlivě zjistit skutkový stav věci a o žalobcově návrhu rozhodnout při zachování zásady materiální pravdy.

S tímto závěrem žalovaného však krajský soud souhlasit nemohl. Pokud zákon hovoří o zjevné bezpředmětnosti žádosti, rozumí tím situaci, kdy v průběhu správního řízení nastane důvod, v důsledku něhož nelze o žádosti věcně rozhodnout, tedy nelze jí ani vyhovět, ani ji zamítnout. Krajský soud v souvislosti s tím odkazuje na závěr Městského soudu v Praze prezentovaný v jeho rozhodnutí ze dne 30. 3. 2009, č.j. 10 Ca 15/2009, dle něhož „Výraz „žádost se stala zjevně bezpředmětnou“ znamená, že toto ustanovení dopadá pouze na případy, kdy v průběhu řízení o žádosti dojde k takové změně skutkových nebo právních

okolností, že žádost, která v době jejího podání nebyla bezpředmětná, se bezpředmětnou stane. „Bespředmětnost“ je nutno vnímat jako stav, kdy jakýmkoliv rozhodnutím o žádosti, ať už kladným nebo záporným, nedojde k žádné změně v právním postavení žalobkyně. Bespředmětnost žádosti totiž nelze zaměňovat s její právní nepřipustností (§ 66 odst. 1 písm. b) správního řádu), ani s nesplněním podmínek pro vyhovění žádosti.“

S tímto výkladem pojmu „žádost se stala zjevně bezpředmětnou“ se krajský soud plně ztotožňuje. Shora popsany stav způsobující zjevnou bezpředmětnost žádosti žalobce však v případě přezkoumávané věci rozhodně nenastal. Důvody, v nichž žalovaný zjevnou bezpředmětnost žalobcovy žádosti (návrhu) spatřoval, byly totiž zcela odlišné. Spočívaly v tom, že s ohledem na objektivní skutečnosti panující v době rozhodování odvolacího orgánu (letní období), nebylo možno provést důkazy (ohledání), které se dle žalovaného jevily nezbytnými pro úplné a správné zjištění skutkového stavu věci, tedy zda se v zimním období na předmětné účelové komunikaci nachází znečištění či pevná překážka ve smyslu ustanovení § 28 a § 29 zákona o pozemních komunikacích. Tento důvod však zjevnou bezpředmětnost žalobcovy žádosti zavinit nemohl. Rozhodnutí o ní totiž stále mohlo způsobit změnu v jeho právním postavení. Zjevnou bezpředmětností žádosti nelze rozumět stav, kdy z důvodů, které mají přechodnou povahu (byť objektivně existujících), nelze v daný okamžik provést všechny důkazy potřebné pro zjištění úplného skutkového stavu věci. Žalobce zcela důvodně očekával, že o jeho žádosti bude rozhodnuto v jejím meritu (jak učinil správní orgán prvního stupně), nikoliv, že se odvolací orgán této povinnosti zproští tvrzením o zjevné bezpředmětnosti jeho žádosti. Právní zájem na rozhodnutí o meritu žádosti, na základě níž bylo zahájeno správní řízení, pak neztratil nejenom žalobce, ale ani zbývající účastníci správního řízení.

Zcela irelevantní je pak v souvislosti s otázkou zjevné bezpředmětnosti žádosti názor žalovaného, že žalobce měl za účelem dosažení svého zájmu zvolit jiný právní postup, který žalovaný považoval za efektivnější. I kdyby měl v tomto směru žalovaný pravdu, volba způsobu ochrany svých práv a právem chráněných zájmů je plně v dispozici účastníků správního řízení, přičemž tato skutečnost nezbavuje správní orgány povinnosti rozhodnout o návrhu či žádosti učiněnými účastníky řízení v jimi zvolené podobě.

O nesprávnosti závěru žalovaného ohledně existence zjevné bezpředmětnosti žalobcovy žádosti ze shora uvedených důvodů pak svědčí i absurdnost situace, která by v důsledku toho nastala, na což přiléhavě upozornil žalobce. Při akceptaci názoru žalovaného by totiž skutečně bylo možno rozhodnout meritorně o návrhu pouze při té souhře pro žalobce šťastných náhod, že by jak rozhodování silničního správního úřadu, tak rozhodování odvolacího orgánu, probíhala v období, kdy by bylo možno provést žalovaným požadovaný důkaz ohledáním. Pokud by tomu tak nebylo, měl by žalobce smůlu a správní řízení by bylo opakovaně z uvedeného důvodu zastavováno. Takový postup správních orgánů samozřejmě nelze připustit, neboť by

byl ukázkovým příkladem porušení hned několika základních zásad činnosti správních orgánů (např. zásady nestranného postupu správních orgánů a rovného přístupu k dotčeným osobám a zásady ochrany legitimního očekávání - § 2 odst. 4 správního řádu, zásady materiální pravdy - § 3 správního řádu, či zásady procesní ekonomie - § 6 odst. 2 správního řádu).

Žalovaný tedy postupoval nezákonně, pokud z citovaného důvodu zrušil rozhodnutí prvoinstanční rozhodnutí a současně řízení s odkazem na § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu zastavil, protože důvody pro aplikaci tohoto ustanovení neexistovaly. Uvedená vada rozhodnutí je natolik intenzivní, že způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí a je sama o sobě důvodem pro postup krajského soudu dle § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s., tedy pro zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Za této situace nebyl důvod, aby se krajský soud vyjadřoval k oprávněnosti dalších žalobních námitek, neboť by to bylo předčasné, když zejména posouzení stěžejní otázky, tedy zda se na účelové komunikaci v zimním období skutečně nachází znečištění či pevná překážka ve smyslu ustanovení § 28 a § 29 zákona o pozemních komunikacích, bude nepochybně předmětem dalšího dokazování vedeného správními orgány.

Nejednalo se však o vadu jedinou. Žalovaný pochybil rovněž v tom, když v návěti výroku rozhodnutí opřel svůj postup o ustanovení § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu. Dle něho jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a řízení zastaví. Toto ustanovení však na projednávaný případ nedopadalo. Žalovaný totiž nerušil prvoinstanční rozhodnutí pro to, že by je shledal v rozporu s právními předpisy či nesprávným. Důvodem pro jeho zrušení a následné zastavení řízení byla jím shledaná zjevná bezpředmětnost žádosti. Na takový případ ale pamatuje ustanovení § 90 odst. 4 správního řádu. Dle něho jestliže odvolací orgán zjistí, že nastala skutečnost, která odůvodňuje zastavení řízení, bez dalšího zruší napadené rozhodnutí a řízení zastaví, ledaže jiné rozhodnutí o odvolání může mít význam pro náhradu škody nebo pro právní nástupce účastníků.

V průběhu jednání soudu se navíc ukázalo, že existují rovněž pochybnosti o správném vymezení účastníků předmětného správního řízení (viz shora). Není tedy možno spolehlivě vyloučit, že v době rozhodování žalovaného mělo být jako s účastníky správního řízení ve smyslu ustanovení § 27 správního řádu jednáno s jinými osobami, než tomu bylo. Stanovení správního okruhu účastníků správního řízení je přitom jednou ze základních povinností správního orgánu, která trvá po celou dobu trvání správního řízení. Rovněž této problematice bude muset žalovaný věnovat v dalším řízení potřebnou pozornost.

Pro úplnost krajský soud připomíná, že v dalším řízení je správní orgán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

VII. Náklady řízení

Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto má nárok na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Jeho důvodně vynaloženými náklady soudního řízení byly zaplacený soudní poplatek v celkové výši 3.000,-- Kč a odměna advokáta a jeho režijní výlohy (viz § 35 odst. 2 s. ř. s.). Ze soudního spisu je zřejmé, že zástupce žalobce učinil ve věci 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby) po 2. 100,- Kč a dva úkony právní služby (sepis repliky ze dne 4. 11. 2013 a účast při jednání soudu) po 3. 100,- Kč (srovnej § 11 odst. 1 písm. a/ a d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., dále § 9 odst. 3 písm. f/ ve spojení s § 7 cit. vyhlášky). Dále má právo na náhradu hotových výdajů za 4 úkony právní služby po 300,-- Kč, na náhradu za promeškaný čas za 2 x 1,5 hodiny při cestě k jednání soudu (6 x 100,- Kč), a na náhradu jízdních výdajů spojených s cestou osobním automobilem k jednání soudu (2 x 110 km, sazba 3,60 Kč/ 1km, celkem 1.185,50 Kč). Dále zástupce žalobce jako plátce DPH požádal o povýšení náhrady odměny zastoupení, náhrady režijních paušálů a náhrady za ztrátu času o DPH ve výši 21 % (§ 23a/ zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii). Proto krajský soud zavázal žalovaného povinností žalobci tyto prokázané náklady řízení uhradit k rukám jeho zástupce, který je advokátem (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 21. listopadu 2013

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu